

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: GAMMEL KJÆRLIGHID

Citation: Aakjær, Jeppe: "GAMMEL KJÆRLIGHID", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 201. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid89102/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

GAMMEL KJÆRLIGHED.

Vi er bløwen nøj aaldre, Kræn Nargaard,
og wor Øwn ka ett wal skimm æ Dar,
og wor Kinder er gro, og wor Hinder er blo,
og vi spilder æ Mad saæ Far,
Vi er bløwen nøj stogend, Kræn Nargaard,
og æ Kjæp den maa værg for æ Bjen,
og æ Vægg maa gi Stott, nær æ Træsko ska flytt,
og æ Furd maa ta Wor o æ Stjen.

Det war alln i æ Føsten, Kræn Nargaard,
da war vi en bitte Graan lin,
og wor Øwn de war klaa, og wor Tanker war glaa,
og wor Klejmon war funkend og fin.
Aa, saamej en tyt om dæ, Kræn Nargaard,
nær do mædt mæ dernied i æ Kjar,
og do løwt mæ iland øver Vilder og Wand —
for æ Engi war sjalden ret tarr.

Ka do how, te do kyft mæ, Kræn Nargaard,
en Sønde, a band dæ di Kled?
A ved aalle nø Daa, a haør wot snaar saa glaa,
og ino kan a græd ved mi Gled.
Men si Sindlav den hwerrer, Kræn Nargaard,
og wor Suel gik jo snaar for en Blaan;
for som Wand skjeller Hy — ja som Himmelens Sky,
sa skjelles jen Ven fræ enaan.

Aa, saa jenle en haar æ, Kræn Nargaard,
og saa laang'e æ Daw læ sœ slid!
Men en tar jo si Torn, og en bærer si Born,
saalæng en maa her gaa og strid.

nøj aaldre, hen på Alderen; skimm, fra Øje paa; blo, bla; æ Far, Fadene;
stogend, hørverbejded; æ Bjen, Bonne; næm, næm; ta Wor, tage Vare; o æ
Stjen, pas Stenen; alln, underledes; æ Føsten, ens feste Tid; da war vi en
bitte Graan lin, da var vi skam smidige; klaa, klæ: glaa, glæde; Klejmon,
Kjæder: tyt om dor, holdt af dig; æ Kjar, Kjærene; højt, huske: Sønde, Sandag;
Kled, Tæklæde: aalle, aldig; wot, vært; ino, endnu; hwerrer, vender, foranderter
Retning; Blaan, Sky; Wand skjeller Hy, Vand børsefer Her; enaan, en anden;
jenle, enligt; laangle, langelig, langtrukken; Torn, Tern; Born, Byrd.

— Læ wos saa komm te Stumlen, Kræn Nargaard,
og forglemme, hvad der ett ka vær alint
— Ka do skimm, om æ Hyld ino stor med si Fyld,
for de sejer, æ Blaad ska vær faldn.

Bovbjerg 18/10 1905.

EN KOGED HUMMER.

Ds to mæ paa tredve Favne Wand,
ja nœ vil sej: en halvhunde;
de støste Fiskre paa Ferring Strand
de kund saa nappelc bund'e.

Får gik a saa dawle og gro, saaj!
No haør a en Kjowl saa ro.
Sœn gör æ gjan mæ det Gued, en ska ha:
Det kommer — nær en er dø!

Bovbjerg 19/11 1905.

ØWER Æ ÆWN.

H AAR do hør, haør do hør, te Pe Døw han er dæ.
og hans Kuen sejjer Enk lisse strag som en Mø!

A kund ett gaa forbi; a war nied i æ Kjar
og fol aiter i æ Skru, om æ Tørre de war tarr;
a saatt sni ad æ Pwot og kam vejsten æ Haw —

— Do haør aalle hat Maagen te Lykk i di Daw!
Der er ikki en Enki i hile wor Sown
— ja saa a i sejster! —saa knev og saa bown.

Stumlen, Væklen; æ Hyld, Hyldetæret; si Fyld, Træernes Blomster eller
Blade; sejter, sidder; strag, glat i Hudten; æ Kjar, Kjærene; Skru, Tørvestabel;
tarr, tørre; sni, twæs over til; Pwot, Port; Sown, Sogn; saa, sagde; knæ og
bown, kjen og imponerende af Ydre.